

KHUTBA

Fredag 10.02.12

Norsk

Historien om profeten Mosa (fvmh), del 2

All takk til Allah, Den mest gavmilde. Jeg bevitner at ingenting er verdt tilbedelse unntatt Ham, uten partnere. Måtte Allah sende fred og velsignelser over Hans siste sendebud.

Allahs tjenere! I dag skal vi fullføre historien om profeten Mosa (fvmh), hvis Allah vil.

Allah, Den allmektige sa: ***Da han nådde modenhetsalder og var utvokst, gav Vi ham visdom og kunnskap. Slik lønner Vi dem som gjør godt!*** (28:14)

Allah ga Mosa (fvmh) god helse, styrke, kunnskap og visdom. De svake og undertrykte kom til han for beskyttelse og rettferdighet. En dag så han to menn som slåss i byen, en egypter banket en israelitt. Da israelitten så Mosa, tryglet han ham om hjelp. Mosa ble involvert i krangelen, ble sint og slo egypteren som døde på flekken. Da han innså at han hadde drept et menneske, ble Mosas hjerte sorgtungt og han tryglet med en gang Allah om tilgivelse. Han hadde ikke ment å drepe mannen. Da han tryglet om tilgivelse, kjente han en ro som fylte hele han. Deretter ble Mosa mer tålmodig og sympatisk mot folk. Da Mosa neste dag så den samme israelitten involvert i en annen krangel, gikk han til ham og sa: «Du er visst en krangleveren kar. Du krangler med en eller annen person hver dag.» Israelitten fryktet at Mosa skulle slå ham og advarte han: «Ville du ha drept meg som du drepte den stakkaren i går?» Egypteren som israelitten kranglet med overhørte denne kommentaren og meldte Mosa inn for myndighetene. Ikke lenge etter, kom en mann mot Mosa da han gikk gjennom byen og advarte ham: «Mosa, lederne har tatt en beslutning mot deg. Du skal dømmes og drepes. Jeg råder deg til å rømme.» Mosa visste at det var dødsstraff for drap i Egypt.

Mosa dro hurtig fra Egypt uten å dra innom Faraos palass eller å skifte klærne sine. Han var heller ikke forberedt for reise, hadde ingen ridedyr og var heller ikke med noen karavane. Han dro så snart den troende kom og advarte ham om Faraos planer. Han dro mot Midian, det nærmeste landet mellom Syria og Egypt som var befolket. Hans eneste ledsager i denne hete ørkenen var Allah, og hans eneste proviant var gudfryktighet. Det var ikke en eneste rot som han kunne ta opp for å stille sulten. Den hete sanden brant sålene hans. Men på grunn av frykten for Faraos menn, tvang han seg fremover. Han reiste i åtte netter og gjemte seg om dagen. Etter at han hadde krysset ørkenen, kom han til en vannkilde utenfor Midian, der sauegjeterne brukte å la flokkene drikke vann. Med en gang Mosa nådde Midian, la han seg under et tre for å hvile. Han led av sult og tretthet. Sålene hans var slitt ut av å gå på sand og stein og fra støvet. Han hadde ingen penger til å kjøpe nye sandaler, eller til å kjøpe mat og drikke. Mosa så en gruppe sauegjeterere som lot sauene drikke vann og gikk mot en kilde der han så to kvinner som hindret sauene sine fra å blande seg med de andre.

Mosa forstod at kvinnene trengte hjelp. Han glemte at han var tørst og gikk nærmere dem og spurte om det var noe han kunne hjelpe dem med. Den eldste søsteren svarte: «Vi venter til sauegjeterne er ferdige med å gi vann til sauene slik at vi kan gi våre vann.» Mosa spurte igjen: «Hvorfor venter dere?» Den yngste svarte: «Vi kan ikke fremskynde menn.» Mosa ble overrasket over at kvinner var sauegjeterere, siden det bare var menn som skulle gjøre det. Det

er et hardt og slitsomt arbeid, og man må være på vakt. Mosa spurte: «Hvorfor er dere sauegjeterne?» Den yngste svarte: «Vår far er en gammel mann; helsen hans er for dårlig til at han kan gå utendørs for å beite sauer.»

Mosa (fvmh) sa: «Jeg kan gi sauene deres vann.» Da Mosa nærmet seg vannet, så han at sauegjeterne hadde lagt en stor stein over kildeåpningen, som bare kunne flyttes på av ti menn. Mosa holdt rundt steinen og løftet den bort fra kildeåpningen, og man kunne se at blodårene på nakken og hendene bulte ut. Mosa var sannelig sterk. Han ga sauene vann og la steinen tilbake på plassen. Han gikk tilbake for å sitte i skyggen av treet og husket på at han hadde glemt å drikke. Magen hans var innsunken av sult.

Allah, Den allmektige har beskrevet denne hendelsen: ***Da han tok retningen mot Midian, sa han: «Kanskje Herren vil lede meg på riktig vei.» Da han kom til vanningsstedet i Midian, fant han en skare folk der, som vannet dyrene, og utenom dem to kvinner, som holdt sine dyr tilbake, og han sa: «Hva er i veien med dere?» De svarte: «Vi kan ikke gi våre dyr vann før hyrdene er ferdige og drar bort. Vår far er en meget gammel mann.» Så vannet han dyrene for dem. Derpå gikk han hen i skyggen, og sa: «Herre, jeg trenger visselig det Du måtte sende meg av godt.» (28:22-24)***

De unge damene kom hjem tidligere enn vanlig, noe som overrasket deres far. De fortalte hva som hadde hendt ved kilden og det var grunnen til at de var så tidlig tilbake. Faren deres sendte en av døtrene sine for å invitere den fremmede hjem til han. Kvinnen nærmet seg sjenert Mosa og ga han beskjeden: «Min far er takknemlig for hva du har gjort for oss. Han inviterer deg hjem til oss for å kunne takke deg personlig.» Mosa var glad for denne invitasjonen og gikk med henne til hennes far. Mosa kunne se at de levde komfortabelt som en lykkelig og fredfull familie. Han presenterte seg og fortalte den gamle mannen om det som hadde hendt ham, og som gjorde at han måtte flykte fra Egypt. Den gamle mannen trøstet ham og sa: «Frykt ikke, du har unnsuppet de som har gjort urett.» Faren og døtrene hans la merke til Mosas milde oppførsel. Den snille mannen inviterte han til å bo med dem og Mosa følte seg hjemme hos den lykkelige familien, for de var vennlig og de fryktet Allah.

En av døtrene foreslo for faren at han kunne ansette Mosa, for han var sterk og troverdig. De trengte en som han, spesielt ved vannhullet som ble besøkt av banditter. Faren spurte henne om hvordan hun på denne korte tiden kunne si at han var troverdig. Hun svarte: «Da jeg ba han følge meg til hjemmet vårt, så insisterte han på at jeg skulle gå bak han, slik at han ikke så formene mine (for å unngå seksuell tiltrekning).» Den gamle mannen likte det han hørte. Han gikk til Mosa og sa: «Jeg ønsker at du skal gifte deg med en av døtrene mine, på betingelse av at du arbeider for meg over en åtte årsperiode.» Tilbudet passet Mosa svært godt, for han var en fremmed i dette landet, og måtte snart finne ly og arbeid. Mosa giftet seg med datteren hans og han passet på den gamle mannens dyr i ti lange år.

Allah, Den allmektige sa: ***En av de to kvinnene kom blygt bort til ham og sa: «Min far kaller på deg, så han kan gi deg lønn for vanningen for oss.» Da han så kom til ham og hadde fortalt sin historie, sa han: «Frykt ikke! Du har unnsuppet dette urettferdige folk.» Da sa en av de to kvinnene: «Far, ansett ham! Den beste du kan ansette er en som er sterk og pålitelig.» Han sa: «Jeg vil gifte deg med en av disse mine to døtre på betingelse av at du tar åtte års tjeneste. Vil du fullføre ti år, så er det din avgjørelse. Jeg vil ikke presse deg. Du vil finne meg rettskaffen, så sant Allah vil.» Da sa Mosa: «La det være slik mellom oss! Og hvilken av de to frister jeg måtte oppfylle, så skal det ikke innebære noen bebreidelse mot meg. Allah vil holde oppsyn med det vi avtaler.» (28:25-28)***

Tiden gikk og han levde i ensomhet, langt borte fra sin familie og sitt folk. Denne perioden på ti år var viktig i livet hans. Det var en periode med store forberedelser. Mosa var hver kveld i dype tanker over stjernene. Han fulgte soloppgangen og solnedgangen hver dag og undret seg over plantene og jorden. Han studerte vannet og hvordan jorden kommer til liv og blomstrer av det. Han fordypet seg i Allahs storartede bok og i Allahs eksistens, noe som var rotfast i han. Mosas (fvmh) religion var den samme som Yacobs (fvmh); islamsk monoteisme. Hans forfar var Yacob (fvmh), Ibrahims (fvmh) barnebarn. Mosa (fvmh) var derfor en av Ibrahims (fvmh) etterkommere, og hver profet som kom etter Ibrahim, var en av Ibrahims etterfølgere. I tillegg til fysiske forberedelser, var det en lignende spirituell forberedelse. Det ble gjort i fullstendig ensomhet, midt i ørkenen og på beitemarken. Stillhet var hans livsstil og ensomhet var hans redskap. Allah, Den allmektige forberedte verktøyene som Hans profet senere ville trenge for å bære Allah, Den opphøydes befalinger.

En dag i slutten av denne perioden så begynte en svak hjemlengsel å vokse i Mosas hjerte. Han ønsket å returnere til Egypt. Han bestemte seg fort og bestemt og sa til sin kone: «I morgen drar vi til Egypt.» Hans kone tenkte for seg selv: «Det er tusen farer ved å dra, som ikke enda er åpenbart.» Men hun adlød mannen sin. Mosa visste ikke grunnen for den kjappe og plutselige bestemmelsen over å dra tilbake til Egypt. Han hadde tross alt flyktet derfra for ti år siden, med en pris på hodet sitt. Hvorfor skulle han dra tilbake nå? Så han frem til å se sin mor og sin bror? Tenkte han på å besøke Faraos kone, som hadde oppdratt han og elsket han som om hun var moren hans? Det er ingen som vet hva Mosa tenkte på da han returnerte til Egypt. Det vi vet, er at en stille lydighet til Allahs skjebne drev han til å ta en avgjørelse. Disse enestående skjebnene styrte skrittene hans mot en svært viktig sak.